

جلسه اوّل : اشکالات وارد بر نظر وهّابی‌ها و اخباری‌ها در تفسیر آیه نور

موعظة شب سه شنبه ۲۳ جمادی الثانیة، سال ۱۳۹۶ هجری قمری

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ
وَالسَّلَامُ عَلَى خَيْرِ خَلْقِهِ مُحَمَّدٍ وَأَهْلِ بَيْتِهِ أَجْمَعِينَ
وَلَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى أَعْدَائِهِمْ إِلَى يَوْمِ الدِّينِ

﴿اللَّهُ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ مَثَلُ نُورٍ كَمِشْكَاةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ الْمِصْبَاحُ فِي زُجَاجَةٍ
الزُّجَاجَةُ كَأَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّيٌّ يُوقَدُ مِنْ شَجَرَةٍ مُبْرَكَةٍ زَيْتُونَةٍ لَا شَرْقِيَّةٍ وَلَا غَرْبِيَّةٍ يَكَادُ
زَيْتُهَا يُضِيءُ وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ نُورٌ عَلَى نُورٍ يَهْدِي اللَّهُ لِنُورِهِ مَنْ يَشَاءُ وَيَضْرِبُ اللَّهُ
الْأَمْثَلَ لِلنَّاسِ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ﴾^۱

سابقاً وعده دادیم که إن شاء الله در تفسیر این آیه مبارکه و سه آیه‌ای که در ذیل آن واقع شده،
إن شاء الله به مقدار مقتضی مطالبی عرض شود.

تفسیر آیه نور برای فهمیدن حقیقت ولایت، خیلی مُعدّ است

و تفسیر این آیات خیلی مُعدّ و مُمدّ است برای فهمیدن حقیقت ولایت، ولایت تکوینیّه و
ولایت تشریحیّه که خداوند علیّ علیّ به ائمه معصومین علیهم السلام و پیامبران و اولیاء خود عنایت
فرموده. و ما در مباحثی که راجع به امیرالمؤمنین علیه السلام در دو ماه رمضان و بعضی از روزهای
جمعه و غیر آن صحبت کردیم، هنوز در معنی ولایت به خصوص وارد نشدیم؛ چون ولایت، و شناختن
معنی ولیّ و حقیقت ولایت و آثار ولیّ، و کیفیت نزول مقام رحمت و افاضه فیض از جانب ذات
مقدس پروردگار بر ماهیات امکانیّه به واسطه نفس ولیّ و آیاتی که در آن لفظ ولیّ وارد است و معنی
ولایت بحث شده، و آیه: ﴿إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ
الزَّكَاةَ وَهُمْ رُكْعُونَ﴾^۲، و معنی احادیثی که از پیغمبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم متواتراً رسیده
که: "یا علیّ أنت ولیّ کلّ مؤمنٍ و مؤمنهٍ من بعدی." بحث خیلی مهمی است.

^۱ سوره النور (۲۴) آیه ۳۵.

^۲ سوره المائدة (۵) آیه ۵۵.

بنابراین، بحث در معنی ولایت و حقیقت ولایت و شناخت کُنه ولایت از نقطه نظر عقل و از نقطه نظر آیات مبارکات قرآن و احادیثی که از پیغمبر و ائمه رسیده، بسیار بحث جالب و زیننده‌ای است، و حَقاً جا دارد که انسان تمام اطراف و جوانب این بحث را خوب بررسی کند. و من گمان می‌کنم که اگر بخواهیم وارد در این بحث بشویم و خوب اطرافش را بررسی کنیم و مطالب را در عین حال موجز و مختصر بیان کنیم، کمتر از بیست روز طول نمی‌کشد؛ و لذا هنوز ما وارد نشدیم؛ بسیاری از مباحث مفصل بحثش شد، ولیکن بحث ولایت به عنوان ولایت، هنوز بیان نشده است.

این آیات مبارکات قرآن، اگر تفسیرش را خوب توجّه کنید، برای روشن شدن معنی ولایت خیلی کمک می‌کند. این آیه، آیه سی و پنجم از سوره نور، و سوره نور، سوره بیست و چهارم، از جزء هجدهم قرآن است:

احتمالات موجود در معنای ﴿اللَّهُ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾

﴿اللَّهُ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾؛ «خدا نور آسمان‌ها و زمین است.»

﴿اللَّهُ﴾ یعنی: آن پروردگاری که جامع جمیع صفات کمال و جمال، و منزّه از صفات نقص و عیب است، که از آن تعبیر به صفات جلال می‌شود؛ این خدائی که دارای این اسماء و صفات است، نور آسمان‌ها و زمین است.

یعنی چه نور آسمان‌ها و زمین است؟ یعنی خدا این نور حسّی است؟! آسمان‌ها و زمین چیز دیگرند؟ و این نوری که در آسمان‌ها و زمین است، همین نور حسّی خداست؟! پس بنابراین آن وقتی که آسمان‌ها و زمین نور ندارند، آن وقت دیگر خدا در آسمان‌ها و زمین نیست؟! معنی آیه این است؟! یا اینکه: ﴿اللَّهُ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ یعنی خدا نور دهنده آسمان‌ها و زمین است؟ خدا خودش که نور نیست، نور دهنده است؛ یعنی این آسمان‌ها و زمین، این نوری که دارند از ناحیه خدا است. مُنَوَّر یعنی نور دهنده، این است معنا؟!!

بعضی که جمود می‌کنند بر الفاظ قرآن، و معانی الفاظ را هم منحصر می‌دانند در معانی ظاهری و مادّی، می‌گویند: بله ﴿اللَّهُ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ یعنی: خدا همین نوری است که در آسمان و زمین دیده می‌شود، همین نور! این دسته افراد به دو قسم تقسیم می‌شوند:

تفسیر وهابیون و اخباریون از این آیه شریفه

یک دسته از اینها وهابیون هستند، که آنها جمود دارند بر ظاهر آیات قرآن، و از آن معانی مادّی و ظاهری به هیچ وجه من الوجوه تجاوز نمی‌کنند. ﴿اللَّهُ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ یعنی:

خدا همین نور آسمانی است؛ **﴿الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَى﴾**^۱. یعنی: خدا روی کرسی سلطنت نشسته. کرسی هم یعنی همین میز و تختی که ما می‌گوییم. خدا یک تختی دارد، تخت پادشاهی دارد و روی آن تخت پادشاهی‌اش می‌نشیند. عرش که به معنی کرسی است، معنا می‌کند به همین صندلی‌ها و کرسی‌ها و تخت‌های مادی و مشهود و محسوس، و خداوند که استواء پیدا کرد بر عرش، یعنی روی کرسی سلطنت نشسته؛ و لذا اینجا که ما خدا را نمی‌بینیم، وقتی رفتیم به قیامت می‌پرسیم از جوانب آن، و خداوند را می‌بینیم که نشسته روی کرسی سلطنت.

﴿وَجَاءَ رَبُّكَ وَالْمَلَكُ صَفًّا صَفًّا﴾^۲. یعنی خدای تو روز قیامت می‌آید، و ملائکه هم صفّ به صفّ می‌آیند. خدا می‌آید چطور است؟ خدا به صورت انسان می‌آید، و پا هم دارد؛ چون آمدن پا می‌خواهد؛ **﴿وَجَاءَ رَبُّكَ﴾** یعنی خدا می‌آید با پاهای خود، و مردم هم با همین دو چشم بصر خدا را کاملاً می‌بینند؛ آیه این طور می‌گوید؟!!

﴿وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ﴾^۳ تخت پروردگار، تخت سلطنت و قدرت پروردگار بزرگیش به اندازه آسمان‌ها و زمین است؛ یعنی: خداوند علیّ‌اعلیّ که روی آن کرسی و تخت سلطنت می‌نشیند، آن کرسیش این قدر بزرگ است که آسمان‌ها و زمین‌ها را گرفته، و خدای به این بزرگی روی تخت و کرسی می‌نشیند.

﴿وَمَنْ كَانَ فِي هَذِهِ أَعْمَىٰ فَهُوَ فِي الْآخِرَةِ أَعْمَىٰ وَأَضَلُّ سَبِيلًا﴾^۴؛ کسی که در اینجا کور باشد در آخرت هم کور است، و راهش خیلی خیلی گم است؛ معنایش این است که: از وقتی که نوزاد بوده کور شده، یا مادرزاد بوده، یا به مرض آبله یا تصادف یا با عمل جراحی این چشم را از دست داده‌اند، اینها در آخرت کورند و راهشان هم گم است، گم‌راهند. آیه این نیست، اینها این طور می‌گویند.

دسته دیگری هستند که اینها جمود بر ظاهر آیات قرآن می‌کنند و می‌گویند که: **﴿اللَّهُ نُورٌ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾** نور یعنی: همین نور؛ ولی اصلاً می‌دانیم خدا که نور مادی نیست؛ مسلّم از سنت پیغمبر و از فرمایشات ائمه اطهار علیهم السلام برای ما روشن شده که: اصلاً ماهیت خدا وجود مادی نیست، جسم نیست، این مسلّم است، جای شک نیست؛ اما **﴿اللَّهُ نُورٌ السَّمَوَاتِ﴾**

^۱ سوره طه (۲۰) آیه ۵.

^۲ سوره الفجر (۱۹) آیه ۲۲.

^۳ سوره البقرة (۲) آیه ۲۵۵.

^۴ سوره الإسراء (۱۷) آیه ۷۲.

وَالْأَرْضِ) یعنی که خدا همان نور آسمان و زمین است، لذا ما این آیه را باید بگوییم، نمی فهمیم. (اللَّهُ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ) یک معنائی دارد که برای ما پنهان است، و اینها اخباریین هستند که در بین علمای اسلام اینها بسیار زیاد هستند.

و مقصود ما از اخباریین در مقابل اصولیین، آن افرادی هستند که بر ظواهر اکتفا می کنند، و به هیچ وجه تجاوز نمی کنند. اینها می گویند (الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَى) یعنی: خدا روی کرسی سلطنت نشسته؛ اما کرسی او چه قسم است ما نمی دانیم و معنی این آیه را هم نمی فهمیم؛ (وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ) را نمی دانیم، (وَجَاءَ رَبُّكَ وَالْمَلَكُ صَفًّا صَفًّا) را نمی فهمیم!

(يَدُ اللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ)؛^۱ «دست خدا بالای تمام دست هاست» وهابی ها می گویند: خدا دست دارد؛ (وَالسَّمَوَاتُ مَطْوِيَّاتٌ بِيَمِينِهِ)؛^۲ «آسمان ها پیچیده در دست خداست» یعنی: خدا دست دارد، مانند دستی که ما داریم!

اما علماء اخباریین می گویند: نه! خدا دست ندارد، مسلم خدا مثل ما نیست، جسم نیست، مرئی نیست، مُشاهد نیست، ملموس نیست، بالاتر از این حرف هاست؛ اما (يَدُ اللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ) یعنی چه؟ این را نمی فهمیم؛ (وَالسَّمَوَاتُ مَطْوِيَّاتٌ بِيَمِينِهِ) یعنی چه؟ این را نمی فهمیم. پس بنابراین اینها می گویند: آیات قرآن را نمی فهمیم، اگر از اول قرآن تا آخر قرآن، آیاتش را بخوانیم نمی فهمیم؛ چون تمام آیات قرآن مشحون و مملو است از این آیات.

آنها [وهابی ها] هم می گویند که: تمام آیات قرآن، همین معانی ظاهری و مادی و محسوس را دارد. خدا را می آوریم در غالب ماده. خدا دست دارد، چشم دارد، گوش دارد، پا دارد، روی کرسی می نشیند، امر می کند، نهی می کند. امر و نهی مثل امر شماست؛ و لذا آنها قائل به تجسّد هستند؛ یعنی می گویند: خدا اصلاً دارای یک جسّد است.

کیفیت وضع و جعل حدیث توسط برخی از صحابه

و شاهد بر مدّعی خود، اخباری هم از پیغمبر نقل می کنند، که تمام این اخبار ساختگی و دروغ است.^۳ ساخته دست اَبی بن کعب و کعب الأخبار و أبوهریره، و سایر حدیث سازانی است که در زمان معاویه و بعد از او، مشغول ساختن حدیث شدند. و بسیاری از اخباری را که در

^۱ سوره الفتح (۴۸) قسمتی از آیه ۱۰.

^۲ سوره الزمر (۳۹) قسمتی از آیه ۶۷.

^۳ جهت اطلاع بیشتر پیرامون «وضع و جعل حدیث» به مطلع انوار، ج ۶، ص ۷۳ الی ۲۶۸ مراجعه

شود. (محقق)

تورات و انجیل دلالت بر تجسّد خدا می‌کند، خواستند جلوه بدهند که این قرآن هم مانند تورات است. این خدا، خدای مجسّد است، جسد دارد. و این اخبار را هم برای اینکه خریدار داشته باشد به پیغمبر نسبت می‌دادند، و بنابراین آیات قرآن را با این اخباری که به این قسم وضع و جعل کردند، بیان نمودند.

و این اخبار همه‌اش دروغ است، دروغ! و اینها به نام اسرائیلیات معروف است. اخبار اسرائیلیات همه‌اش دروغ است، آقا! غالباً اخباری که در احوالات انبیاء و خصوصیات و جریانات آنها و مکالمات آنها و اوضاع آنها، و تفسیراتی که از عرش و کرسی و قلم و اینها از ناحیه آنها شده، اینها همه‌اش موضوعه است، و تمام این اخبار به این شکل درست شده. و در کتاب‌های سنی‌ها از این اخبار زیاد هست، به طوری که وقتی انسان این اخبار را مطالعه می‌کند، واقعاً وحشتناک است که چه اندازه اینها حدیث ساختند، و آن را به پیغمبر نسبت دادند.

پس جماعت وهابی می‌گویند که: ما از ظاهر قرآن نباید تجاوز کنیم، و نور هم همین نور است دیگر! **﴿اللَّهُ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾** یعنی «خدا نور آسمان‌ها و زمین است» نور هم که نور مادی است؛ پس این نوری که در آسمان و زمین است، خداست.

اشکالات وارد بر نظر وهابی‌ها و اخباری‌ها

و این حرف درست نیست؛ «نور آسمان و زمین خداست» یعنی: این نوری که در آسمان و زمین است خداست. پس آنجا که این نور نیست خدا نیست؟! این آسمان و زمین ظلمت هم دارد، آنجا چه؟ آنجا خدا نیست؟! آن هم یک خالق دیگری دارد خالق ظلمت؟! که اسم این را «خدا» بگذاریم، اسم آن را «در مقابل خدا» بگذاریم؛ اینکه همان «اهریمن و یزدان»، معرفت و مذهب آتش پرست‌هاست. و این ثنویت است، و دوئیت است، و شرک است، او خالق نیست! **﴿هَلْ مِنْ خَلْقٍ غَيْرِ اللَّهِ﴾**^۱ قرآن می‌فرماید: «آیا خالق غیر از خدا هست؟! **﴿وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ﴾**^۲ «خدا شما را خلق کرده و تمام کارهای شما را.» و در مکتب توحید غیر از پروردگار در ذات و در صفات و اسماء و افعال، خدائی نیست.

پس اینکه بگوییم خدا وجود مادی آسمان‌ها و زمین است، این غلط محض است. چه بگوییم؟ بعضی آمدند گفتند: چنین آیاتی که به این قسم است، باید بگوییم که اینها معنی حقیقی ندارند، معنی آن مجازی است؛ یعنی: لفظ نور در معنی واقعی خودش استعمال نشده، در معنی مجازی استعمال شده؛ **﴿اللَّهُ**

^۱ سوره فاطر (۳۵) قسمتی از آیه ۳.

^۲ سوره الصافات (۳۷) آیه ۹۶.

نُورٌ) یعنی: الله مُنُورٌ؛ «خدا نور است» یعنی: نور دهنده است؛ معنی نور را در منور استعمال می کنند؛ (وَجَاءَ رَبُّكَ)؛ «خدای تو آمد» رب را در معنی مجازی استعمال شده می دانند؛ یعنی: اَمْرُ رَبِّكَ، جَاءَ اَمْرُ رَبِّكَ. (الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَى)؛^۲ عرش را به معنی تحت و کرسی نگیرید، به معنی اریکه قدرت پروردگار است، که در آن معنی مجازاً استعمال شده؛ (يَدُ اللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ) يد در معنی مجازی استعمال شده؛ و همچنین تمام آیاتی که از این قبیل آمده، بگوییم که آیات لفظی است و در مقام بیان معنی حقیقی نیست، بلکه می خواهد معنی مجازی آن را بگوید.

برخی قائلند الفاظ قرآن در معانی مجازی به کار رفته است

در آیات قرآن داریم که انسان به شرف لقاء خدا و ملاقات خدا می رسد: (فَمَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا)^۳.

[می گویند]: ملاقات خدا که دست نمی دهد، پس لقاء رب یعنی: لقاء نعمت های رب، لقاء اسماء و صفات رب، پس لقاء رب را در معنی مجازی استعمال می کنیم و می گوئیم مقصود لقاء ظهورات پروردگار است، نه لقاء خودش. تمام این آیات را از حقائق باید بیندازیم و در معنی مجازی استعمال کنیم.

به این مکتب هم اشکال می شود؛ مگر خدا نمی توانست در قرآن آیات حقیقی را بیان کند؟ آن وقت متوسل به معانی مجازی شده است؟! بعلاوه هر معنی حقیقی را که ما در معنی مجازی استعمال می کنیم، باید برای استعمال قرینه و شاهدی باشد. (اللَّهُ نُورٌ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ) در این آیه کدام قرینه است که: (اللَّهُ نُورٌ) یعنی: الله مُنُورٌ؟! کجای این آیه می گوید نور، یعنی مُنُورٌ؟! پس ما از پیش خودمان باید بتراشیم، و این قرینه را جعل کنیم. یا (يَدُ اللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ) یا (الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَى) یا (وَالسَّمَوَاتُ مَطْوِيَّاتٌ بِيَمِينِهِ) یا (وَجَاءَ رَبُّكَ) که در اَمْرُ رَبِّكَ استعمال کنیم، یا لقاء خدا که لقاء اوصاف و اسماء و صفات خدا و موجودات علوی و ملکوتی است، بگوییم مراد از ملاقات خدا ملاقات حور العین یا ملائکه یا آن نفس های مقدس کربیان است؛ اگر این طور باشد قرینه لازم است، در این آیات

^۱ سوره الفجر (۸۹) قسمتی از آیه ۲۲.

^۲ سوره طه (۲۰) آیه ۵.

^۳ سوره الکهف (۱۸) ذیل آیه ۱۱۰.

قرینه‌ای خداوند اقامه نکرده، که ما از آن معانی، معنی مجازی را بفهمیم؛ پس این حرف هم قابل اعتنا نیست.

الفاظ برای معانی عامه وضع می‌شوند

حلّ این مسأله چیست؟ **(اللَّهُ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ)** را اگر بخواهیم خوب بفهمیم، حلّ این مسأله، محتاج به یک مقدمه است. این مقدمه را من برای شما خیلی خیلی ساده بیان می‌کنم، و اگر ان شاء الله خوب فهمیدید تمام این آیات و تمام این اشکالات خوب حلّ می‌شود. در این آیه و همه آیات و همه اخبار و همه مکالمات مردم و محاوراتی که نظیر اینهاست، در آن محاورات و مکالمات خوب روشن می‌شود، و آن این است که:

الفاظ برای معانی عامه وضع می‌شوند نه برای معنی خاص^۱. در هر لغتی، فارسی، عربی، انگلیسی، شرقی، غربی، هر لفظی را که وضع می‌کنند، آن کسی که این لفظ را برای یک معنایی وضع می‌کند، آن معنای عام را در نظر می‌آورد، و این لفظ را برای آن قرار می‌دهد.

من باب مثال: چراغ را در زبان فارسی وضع کرده‌اند برای چراغ. آن وقتی که لفظ چراغ را استعمال می‌کردند، چراغ عبارت بود از یک فتیله‌ای که آن را داخل ظرفی از روغن - روغن چراغ - می‌گذاشتند، و بعد با سنگ چخماق آن فتیله را روشن می‌کردند، و این فتیله می‌سوخت. به این می‌گفتند چراغ. و در آن وقتی که به این می‌گفتند چراغ، اصلاً صحبت از چراغ نفتی نبود. چراغ نفتی و فتیله و لوله، اینها هم هنوز نبود. بعد از این که چراغ نفتی را انتخاب کردند و اختراع کردند، و بعد داخل یک مخزنی [نفت] ریختند و بالای آن فتیله گذاشتند، و روی آن هم یک حبیبی از شیشه گذاشتند، و او را هم روشن کردند، به این باز هم گفتند چه؟ چراغ؛ نه اینکه یک معنی دیگری را ملاحظه کردند و لفظ چراغ را برای او وضع کردند. نه! همان لفظ چراغی را که سابقاً وضع کرده بودند، همان را الآن روی این چراغ استعمال می‌کنند، و در ذهنشان هیچ تغییری نیست. می‌بینند که همین معنی چراغی که سابقاً بوده، الآن هم به این شکل، این هم چراغ است. باید به او گفت چراغ. و بعد که چراغ گازی پیدا شد، به آن چراغ گازی هم گفتند چراغ. به چراغ‌های توری هم گفتند چراغ. به چراغ‌های الکتریکی هم که بعد پیدا شد، گفتند چراغ. آقا چراغ را روشن کن! آقا کلید را بزن!

خُب! اینکه مثلاً استوانه نورانی که فعلاً شما ملاحظه می‌کنید، این چه مناسبتی دارد با آن چراغی که سابقاً از روغن چراغ و فتیله بود و با سنگ چخماق روشن می‌کردند؟! این برق است،

---

^۱ جهت اطلاع بیشتر پیرامون این مطلب به *الله شناسی*، ج ۱، ص ۴۷؛ *امام شناسی*، ج ۵، ص ۱۷۰؛ *معاد شناسی*، ج ۸، ص ۴۵، مراجعه شود. (محقق)

حرکت الکترون است در شیارهای سیم. و دو قطب می‌خواهد، از یک قطب به قطب دیگر عبور کند. به واسطه شدت حرکت و سرعت و نداشتن محلّ وافی برای عبور، مقداری از اینها بیرون می‌ریزد، تبدیل به نور می‌شود؛ پس شما چرا به این می‌گویید چراغ؟! و اگر از این به بعد هم مثلاً یک چراغ دیگری ساخته شود، مثلاً فرض کنید که: اختراعی بشود و بدون وسیله، شما کلید را بزیند فضا روشن بشود، باز هم می‌گوییم: چراغ روشن می‌شود.

در تمام این مراحل، این چراغ را که می‌بینید با آن چراغ فرق می‌کند. چراغ اول چراغ فتیله‌ای بود با روغن چراغ، بعد چراغ نفتی شد، بعد گازی و توری و برقی شد، همه را می‌گوییم چراغ. و الآن که ما به چراغ الکتریکی چراغ می‌گوییم به همان استعمالی است که سابقاً به چراغ فتیله و روغن چراغ می‌گفتند. نمی‌آییم یک لفظ چراغ دیگری وضع کنیم برای یک معنا؛ می‌گوییم: لفظ همان است، حالا یک شکل دیگر پیدا کرده. این شد لفظ عامّ.

ذکر مصادیقی از قاعده وضع الفاظ برای معانی عامّه

زمانی که در آن زمان چراغ را استعمال می‌کردند، به خصوص ظرفی که درونش روغن چراغ و فتیله دارد، چراغ نمی‌گفتند، به آن دیگری هم که مثل این بود، می‌گفتند. به آن دیگری هم می‌گفتند، به آن دیگری هم می‌گفتند. در این شهر اگر بود می‌گفتند، در شهر دیگر هم اگر بود می‌گفتند، در این زمان بود می‌گفتند، در زمان دیگر هم بود می‌گفتند؛ پس تکثر و تعدّد مصادیق مختلفه چراغ، موجب وضع لفظ چراغ به اوضاع متعدّد و متفاوت نمی‌شود.

همچنین اشکال مختلفه چراغ، موجب تعدّد وضع نیست. لفظ واحد برای معنی عامّ وضع شد. لفظ چراغ وضع شد، نه برای این، یا آن؛ لفظ چراغ وضع شد برای چیزی و آلتی که او را درست می‌کنند و از آن نور بیرون می‌آید. این را می‌گوییم: چراغ. حالا آن می‌خواهد فتیله باشد و روغن چراغ، چیزی است که نور می‌آید بیرون؛ نفت باشد و فتیله و حباب، باز هم نور می‌آید بیرون؛ گاز باشد، باز هم نور می‌آید بیرون؛ برق باشد، باز هم نور می‌آید بیرون و چراغ است؛ پس آن وقتی که واضع لفظ را وضع کرد، برای این معنی عامّ وضع کرد.

این لفظ چراغ را ما برای شما مثال زدیم، شما تمام الفاظ را بدانید که از این قبیل است. نور هم همین است. لفظ انسان وضع شد برای چه؟ برای آن شخص متحرک که حرکت می‌کند، نموّ هم دارد، قوّه تغذیه هم دارد، قوّه دافعه هم دارد، دارای عقل هم هست. حالا اگر یک انسانی دو تا سر داشته باشد و صحبت کند او انسان نیست؟! اگر چهارتا پا داشته باشد به او انسان نمی‌گوییم؟! می‌گوییم انسان چهارپا دیگر! یا انسانی که دارای دو سر است. یا یک انسانی الآن به وجود بیاید که پنج متر قد داشته باشد، به او انسان نمی‌گوییم؟! انسان می‌گوییم. لفظ انسان وضع برای آدم دو متری نشده، برای آدمی که دارای یک سر و دو پا باشد نشده، برای کسی که

دارای این خصوصیت است، نشده. هر شکلی می خواهد باشد. این را توجّه کردید؟!
 محیی به معنی آمدن است؛ آمدن یعنی: نزدیک شدن تدریجی. اگر انسانی بخواهد بیاید، باید
 تدریجاً به انسان نزدیک بشود، نزدیک شدنش به حرکت پاهاست، یکی بعد از دیگری. می گوئیم آمد،
 زید آمد، آمدن زید با پا است. اما می خواهیم بگوئیم برف آمد، برف که بلند نمی شود برود. ابر آمد،
 باران آمد. مگر باران پا دارد؟! برف آمد، سرما آمد، گرما آمد. تمام این الفاظی را که استعمال می کنیم در
 معنی آمدن تغییر نمی بینیم، معنا واضح است. پس آمدن یک چیز یعنی: نزدیک شدن تدریجی.
 (وَجَاءَ رَبُّكَ) نه اینکه خدا پا دارد، یعنی: خداوند نزدیک می شود به اشیاء تدریجاً، دور می شود
 تدریجاً؛ کم کم، کم کم، خدا جلوه می کند. این آمدن خداست. پس چرا می گوئیم: (وَجَاءَ رَبُّكَ) یعنی:
 جاءَ أمرُ رَبِّكَ؟! واقعاً خود خدا می آید، اما معنای آمدن قرب تدریجی است، و در آنجا فیوضات
 پروردگار بر انسان به فعلیت درمی آید.

عرش به معنی مقرر حکم است. پادشاه که می خواهد حکم کند روی تخت می نشیند. پادشاه
 که از تخت پائین می آید، حکمی ندارد. وقتی می رود روی تخت می نشیند، می گوید: این کار را
 بکنید! آن کار را بکنید! کأنه آن قدرت و نفوذ و سلطه ای که در کلام اوست، منحصر است بر
 روی تخت و بر آریکه تخت سوار بودن پادشاه. خدا هم دارای تخت است. تخت خدا چیست؟!
 عالم مشیت اوست، اراده و اختیار اوست. چون عرش پروردگار حاق وجود و عالم هستی است،
 پروردگار از ناحیه مشیت و اراده بر موجودات حکم فرمائی می کند. پس عرش پروردگار معنایش
 روشن شد. عرش یک معنی عام دارد. همین طوری که در این معنا استعمال می شود، در آن معنا
 هم استعمال می شود.

ید به معنی آن چیزی است در انسان که انسان با آن رتق و فتق می کند و کارها را انجام
 می دهد. این را می گوئیم: دست. لذا به دست گوسفند، شما دست می گوئید؛ به دست گاو هم
 دست می گوئید. کسی که قدرت نداشته باشد، یعنی آلتی نداشته باشد که با آن کارش را انجام
 بدهد، می گوئید فلان کس بی دست است. حالا دست هم دارد، اما نمی تواند انجام بدهد،
 می گوئیم: عجب بی دست است! (يَدُ اللَّهِ) یعنی: قدرت پروردگار. آنجا که محل ظهور و بروز
 قدرت است، آن ید است دیگر! (وَالسَّمَوَاتِ مَطْوِيَّاتٍ بِيَمِينِهِ) یعنی: «آسمانها
 پیچیده در قدرت خدا هستند.» قدرت خدا، دست خداست. اصلاً خدا همچنین دستی دارد که
 دارای انگشت باشد؟! نمی شود ما بگوئیم آیه قرآن این را می گوید.

با این تعریف روشن شد که اخباریین قائل اند: نور یک لفظی است که وضع شده برای یک

معنی خاص. متوجه شدید؟ ما به نوری که از آتش پیدا می‌شود، می‌گوییم: نور؛ نوری که از ماه می‌آید می‌گوییم: نور؛ نوری که از خورشید است و با آن غیر را می‌فهمیم، باز هم می‌گوییم: نور؛ نور ستاره را می‌گوییم: نور؛ نور برق را می‌گوییم: نور؛ سنگ چخماق را به هم بزنیم می‌گوییم: نور پیدا شد؛ نمی‌گوییم؟! شب‌ها ستاره پهن می‌شود، می‌گوییم: نور آمد؛ از طرفی هم می‌گوییم: زید عجب نور خوبی دارد! نورانی است، نور خوبی دارد، عجب ضوئی دارد! عجب نوری دارد! واقعاً می‌گوییم زید نور دارد! واقعاً زید از صورتش نور الهی منتشر می‌شود، واقعاً نور نیست، ولی به این می‌گوییم نور.

پس لفظ نور برای نور سابق وضع نشده، برای آن چیزی است که تراوش نور از آن باشد، هر نوری. عقل هم نور است؛ حیات هم نور است؛ علم هم نور است. «الْعِلْمُ نُورٌ يَقْدِفُهُ اللَّهُ فِي قَلْبِ مَنْ يَشَاءُ»^۱ علم نور است، و لفظ نور را که ما برای این مصادیق مختلف استعمال می‌کنیم با یک وضع است، نه با چند وضع مختلف! نور وضع شده برای یک معنا، آن معنا هم در این نور ملحق می‌شود. هم نور مادی، هم نور معنایی، همه‌اش استعمال می‌شود، بدون هیچ اعمال عنایت خارجی.

نور ظاهر به ذات و مظهر غیر است

نور برای چه وضع شده؟ می‌خواهیم ببینیم در بین این موجودات، لفظ نور برای چه وضع شده؟ می‌بینیم: هر چیزی که خودش ظاهر باشد فی حدّ نفسه، و غیر را ظاهر کند، به او می‌گوییم: نور.

الآن نوری که در فضای این مسجد هست، این نور را چه چیزی دارد ظاهر می‌کند؟ هیچ چیز، نور خودش ظاهر است. موجودات این مسجد به نور ظاهرند. الآن این بلندگو، این ظرف آب، این فرش در این مسجد که ظاهر است، به چه ظاهر است؟ به نور. اگر نور نباشد ظاهریم؟! اگر این چراغ‌ها را خاموش کنند الآن ما این گل‌های قالی را از هم تشخیص می‌دهیم؟! عبای قهوه‌ای را از عبای سیاه تشخیص می‌دهیم؟! ابداً رنگی نیست. اصلاً رفقا را از هم تشخیص نمی‌دهیم، دوست را از دشمن تشخیص نمی‌دهیم، ستون را از دیوار تشخیص نمی‌دهیم، هیچ چیز را تشخیص نمی‌دهیم. همین که نور آمد تفاوت موجودات مختلفه، با نور روشن می‌شود؛ اما خود نور چیز دیگری نمی‌خواهد که خودش را روشن کند، خود نور، نور است. تمام اشیاء این مسجد با نور هویدا می‌شوند، اما نور خودش هویدا است. حالا این نور را چه هویدا کرده؟ خودش هویدا است. پس هر چیزی که فی حدّ نفسه ظاهر باشد و شیء دیگر را ظاهر کند، ما به آن می‌گوییم نور.

^۱ مصباح الشریعة، الباب السادس فی الفتیاء، ص ۱۶.

یکی از مصادیق نور، نور همین چوب و کُنده است که شما آتش می‌زنید، چند تا تخته جمع می‌کنید کبریت می‌زنید، این نور پیدا می‌شود. این چیست؟ نور است؛ چون خودش ظاهر است، و در جای کوچک اطراف خود را روشن می‌کند، چیزها را به شما نشان می‌دهد؛ نور ماه نور است، چون خودش ظاهر است و در تاریکی شب راه را به شما نشان می‌دهد؛ نور خورشید نور است، واقعاً نور است، چون خودش ظاهر است، و چیزهای دیگر را به شما نشان می‌دهد؛ عقل نور است و واقعاً نور است، چرا؟ چون خودش ظاهر است و به واسطهٔ عقل مجهولاتی برای انسان حل می‌شود. اگر کسی عقل نداشته باشد نمی‌تواند کشف مجهولات از روی مقدمات معلومه بکند، یا نمی‌تواند به برهانی برسد، نمی‌تواند مسألهٔ ریاضی حل کند، در مشورت با او از جواب عاجز است، عقل ندارد، تشخیص بین خوب و بد نمی‌دهد، چون عقل ندارد، نور ندارد؛ آدم دیوانه نور ندارد، عقل ندارد. پس عقل چیست؟ عقل می‌شود نور.

علم نور است چون خودش ظاهر است و با او مجهولات را حل می‌کند

علم چیست؟ علم نور است چون خودش ظاهر است و با او مجهولات را حل می‌کنند؛ انسان خیلی جهل دارد ولی وقتی چراغ علم روشن شد تمام آن نقاط جهل به برکت این علم، روشن می‌شود. عیناً مانند همان چراغی که در اینجا روشن می‌شود، و ما می‌بینیم افراد مختلفاً الأندام، پیر و جوان و خندان و گریان و متفکر و مبهوت، و هر کدام از ما دارای یک قیافه‌ای هستیم، در مکان‌های متعدّد، با حالات مختلفه، این به واسطهٔ نور روشن می‌شود؛ چراغ علم هم که روشن می‌شود نور است، تمام مجهولاتی که در محلّ نفس انسان واقع شده، به واسطهٔ آن چراغ علم، نورانی و نوربخش می‌شود.

از انسان سؤال می‌کنند که: آقا فلان چیز چیست؟ می‌گوید: من نمی‌دانم. قبل از اینکه آن چراغ علم روشن بشود، انسان می‌گوید: نمی‌دانم. (این قدر انسان می‌گوید نمی‌دانم!) یک روزی می‌گوید: می‌دانم.

یا آنکه این چراغ اگر الآن خاموش بشود، بنده از شما سؤال می‌کنم:

آقا! عقب مسجد کیست؟ می‌گویید: نمی‌دانم.

- ساعت چند است؟ - نمی‌دانم؛

- این آب سرد است یا گرم است؟ - نمی‌دانم؛

- چند نفر در این مسجدند؟ - نمی‌دانم.

چون چراغ نیست؛ اما تا چراغ را روشن کنیم:

- ساعت چند است؟ - پنج دقیقه به ده؛

- آب چه اندازه در این لیوان است؟ - لیوان پُر است تا لبهٔ آن؛

- این قالی مال کجاست؟ فوراً می‌گویید: مال اراک است، ارزش ندارد؛

اما اگر این مسجد تاریک باشد نمی‌توانید بگویید. می‌گویید: آقا بگذار فردا صبح بشود، روز بیاید تا من بفهمم. پس علم نور است، عقل نور است، حیات نور است، هر چیزی که فی حدّ نفسه ظاهر باشد و غیر را ظاهر کند نور است. وجود نور است؛ چون وجود خودش ظاهر است و بقیّه موجودات را ظاهر می‌کند. این معنا روشن شد.

اما حالا معنی **(اللَّهُ نُورٌ)** خدا ظاهر است یا نه؟ جایی هست که او نباشد؟! تمام موجودات به خدا ظاهر می‌شوند. غیر از این است؟! پس کدام نوری از خدا نیست؟! واقعاً خدا نور است، نه اینکه بگوییم خدا نور مادی است. واقعاً اینها عجب حرف‌های دور از حساب می‌زنند!! جدّاً خدا نور مادی است؟! عجب شرکِ محجّر و مقشّری است! و چقدر غلط است بگوییم: ما آیة قرآن را نمی‌فهمیم، **(اللَّهُ نُورٌ)** را نمی‌فهمیم؛ یا خدا نمی‌توانست حقیقت‌گویی کند، می‌خواست بگوید: الله مُنَوَّرٌ، دید به این شکل اشتباه هست، نور را به معنی مُنَوَّر آورد. اما **(اللَّهُ نُورٌ)** خدا نور است، نور آسمان‌ها و زمین است. خود خدا ظاهر است و تمام موجودات با خدا ظاهرند؛ کجا چشم باز می‌شود و اوّل خدا را نبیند؟! تمام موجودات به برکت وجود خدا پیدا می‌شوند.

به نزد آنکه جانش در تجلّی است ***

*** همه عالم کتاب حق تعالی است

عرّض اعراب و جوهر چون حروف است ***

*** مراتب همچو آیات وقوف است^۱

آن وجود اصیلی که خودش روی پای خودش سوار است، خودش قائم به ذات است، و تمام موجودات به او قائمند، و او قیوم موجودات است، او خداست. آن خدائی که خودش ظاهر است، فقیر نیست، محتاج نیست، عاجز نیست، سائل نیست؛ بلکه در ذات خودش قائم به وجود خودش است؛ و علم موجودات از او پیدا شده، قدرتش از او پیدا شده، نورشان از او پیدا شده، حیاتشان از او پیدا شده، نسبت‌شان از او پیدا شده؛ پس خودش ظاهر است و دیگران ظاهرند به خدا.

خدا نور است چون وجود و ظهور همه به اوست

پس **(اللَّهُ نُورٌ)**، نور چه؟ نور تمام موجودات، **(السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ)** یعنی: همه موجودات؛ **(السَّمَوَاتِ)** یعنی: سماوات عالم ماده، و سماوات عالم معنا، آن ملکوت اسفل و ملکوت اعلیٰ

---

^۱ گلشن راز، با خط عماد اردبیلی، ص ۱۹.

که عبارت است از عالم مثال و عالم نفس و عالم جبروت و عالم لاهوت که اسماء و صفات باشد، خدا تمام نور اینهاست؛ به هر موجودی که هر جا چشم مان بخورد، اول خداست که نور می دهد؛ اگر خدا نباشد نور نیست؛ ما که داریم صحبت می کنیم، شما که دارید می شنوید، اول خداست بعد ما؛ **﴿وَوَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ﴾**^۱ معنایش همین است.

﴿وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ﴾^۲ معنایش این است که: «هر جا باشید او با شماست.» یعنی ما یکی، آن هم یکی دیگر، خدا می شود دوّم؟ نه! یعنی: وجود ما قائم به اوست. همین طوری که بدن ما قائم به نفس ماست، ما دارای روح و بدن هستیم، هر جا ما هستیم نفس ما هست، روح ما هست؛ اما روح ما به اضافه بدن نیست، یک معنای بسیط و بدون اندازه و غیر مرئی است. روح این طور است دیگر! روح مزه ندارد، روح رنگ ندارد، روح اندازه ندارد، روح به پیکره و به کیفیات مادی نیست؛ ولی در عین حال بدن ما به او قائم است، و او حیات بدن ماست. خداوند علیّ اعلیٰ حیات همه موجودات است، و تمام موجودات شکل و صورت، و ظهور و بروزند، یعنی تمام موجودات آیه و علامت پروردگارند.

حضرت سیدالشهداء علیه السلام در ذیل دعای عرفه،^۳ چقدر خوب می فرماید: **أَيُّكُونُ**

لَغَيْرِكَ مِنَ الظُّهُورِ مَا لَيْسَ لَكَ حَتَّى يَكُونَ هُوَ المُّظْهَرُ لَكَ؟!

«آیا ای خدا، برای غیر تو یک ظهوری هست که آن ظهور مال تو نباشد و آن ظهور تو را نشان بدهد؟!» ابدأً. هر ظهوری که هر جا هست مال توست؛ پس اول تو بودی که آن ظهور را به او دادی؛ پس کجا می تواند این ظهور نشان دهنده تو باشد، با اینکه تو قبل از این بودی؟! این ظهور مفعول تو است، این ظهور مخلوق تو است، این ظهور معلول تو است، چگونه می تواند آن خالق را نشان بدهد در حالتی که تو نوری و این ظهور به واسطه نور تو روشن است؟! «مَتَى غَبَتَ حَتَّى تَحْتَاجَ إِلَى دَلِيلٍ يَدُلُّ عَلَيْكَ؟!» «کجا غائب بودی تا اینکه محتاج بشوی به دلیلی که

بیاید تو را به ما نشان بدهد؟!»

وَمَتَى بَعُدْتَ حَتَّى تَكُونَ الْآثَارُ هِيَ الَّتِي تُوَصِّلُ إِلَيْكَ؟! «چه موقع تو دور بودی تا اینکه این

آثار و علاقه، ما را به تو برساند؟!»

بیاییم نگاه به درخت کنیم و از درخت خدا را بشناسیم؟! بیاییم نگاه به باران و برف و سرما

^۱ سوره ق (۵۰) ذیل آیه ۱۶.

^۲ سوره الحديد (۵۷) قسمتی از آیه ۴.

^۳ جهت اطلاع بیشتر به ص ۶۶ از همین کتاب مراجعه شود. (محقق)

و گرما و فصول اربعه و تغییرات و تبدلات کنیم، و به خدا پی ببریم؟! قبل از پی بردن، خدا هست. اینکه من می گویم: باید پی ببریم، قبل از من، قبل از گفتن، قبل از حرکت زبان، خدا هست؛ تازه ما بیاییم از این حرف پی ببریم بگویم خدا هست؟! خیلی خدای دور و بعیدی است، آن خدا به درد پرستش نمی خورد.

خدا را باید با خود خدا شناخت نه با ظهورات خدا

و لذا أمير المؤمنين عليه السلام در دعای «صباح» فرمود:

”يا مَنْ دَلَّ عَلَيَّ ذَاتِهِ بِذَاتِهِ“^۱

«ای کسی که ذات تو دلالت بر خودت می کند.» نه آثار تو! آثار چگونه می تواند تو را نشان بدهد؟! این درخت فقط می تواند نشان بدهد که من یک خالقی دارم و بزرگ تر از من است؛ این چراغ می تواند حکایت کند که یک کارخانه ای هست و من به او مربوطم و این نور هم از آنجا منتشر می شود؛ این مورچه می تواند ذات خدا را حکایت کند؟! این ملخ می تواند ذات خدا را حکایت کند؟! این پشه می تواند خدا را نشان بدهد؟! این ظهور کوچک؟! ابدأ. ظهور نمی تواند نشانه ای از آن ظاهر باشد مگر به اندازه سعه خودش؛ خدا را با خود خدا باید شناخت، نه با ظهورات خدا.

حالا اینجا بحث ما منتهی می شود بر اینکه خدا را با چه باید شناخت؟ آیا با ظهوراتش باید شناخت؟ اول از ظهورات پی ببریم به خدا؟ یا اول خدا را از خود خدا بشناسیم و بعد از خدا ظهورات و موجودات را بشناسیم؟ اینجا یکی از این مباحث خیلی دقیق و شنیدنی است.

یک ساعت ما هم تمام شد و این آیه: **(اللَّهُ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ)** معنی اش تمام نشد؛ ان شاء الله تتمه اش بعد از اینکه ببینیم افراد چقدر قابلیت دارند. مطالبی که گفته شد - نه اینکه خیلی - یک خرده مشکل است؛ اما من خیلی سعی کردم پایین بیاورم، که در فهم همه ما درآید. اگر در روی همین معانی که عرض شد: الفاظ برای معانی کلی وضع شده اند، دقت کنیم؛ در این آیه و تمام آیات قرآن و مسائلی که در این موارد هست، معانی روشن می شود.

خداوند علیّ علیّ ان شاء الله به برکت همان نور خودش در این دنیا و این ظهور فی نفسه، همه عقول ما را کامل کند. همه ما را به سر حد مقصود برساند، وجود ما را رشد بدهد، و ما را برای رسیدن به این حد از معارف توفیق دهد، و دست ما را از دامان ولای اهل بیت علیهم السلام که مبدأ تجلیات انوار ظاهره جمالیّه و جلالیّه خداست کوتاه نکند.

اللهم صلّ علی محمد و آل محمد

^۱ بحار الأنوار، ج ۹۱، ص ۲۴۳.